

s obsahem svědecké výpovědi Bohumila F-a, který nalézací soud rovněž běře za prokázaný a dle něhož se stěžovatel cestou častěji vyjadřoval o osobě presidentově neuctivě, nalézací soud k závěru, že stěžovatel spáchal dotyčný trestný čin jednak veřejně jednak opětovně při různých příležitostech před více lidmi. Zmateční stížnost, která, nedbajíc těchto skutečností, rozsudkem výslovně zjištěných, není v posledním bodě vlastně vůbec provedena po zákonu (§ 288 čís. 3 tr. ř.), bylo v ostatních směrech zavrhnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 2094.

Ideální souběh zločinu podle Šu 128 tr. zák. se zločinem Šu 129 b) tr. zák. jest vyloučen.

Pokud jde o výslech dětí, není v zákoně vytčena určitá hranice věku, do které by trvala nezpůsobilost svědecká; jest na soudu, by v jednotlivém případě posoudil tělesný a duševní vývoj dítěte a dle toho o jeho způsobilosti rozhodl (§§y 151 čís. 3, 281 čís. 3 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 18. září 1925, Zm I 401/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti otcovského opatrovníka Josefa M-a obžalovaného nezl. Václava M-a do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 3. dubna 1925, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločiny zprznění podle Šu 128 tr. zák. a smilstva proti přírodě podle Šu 129 I b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem zprznění podle Šu 128 tr. zák. a pro zločin Šu 129 I b) tr. zák. vyměřil mu nový trest, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti sluší přisvědčiti, že porušen byl zákon tím, že skutek obžalovaného byl nejen Šu 129 b) podřaděn, nýbrž i předpisu Šu 128 tr. zák. Posléze uvedený zákonný předpis výslovně určuje, že, čin vykazující jinak jeho náležitosti, jest zločinem zprznění, ač neopodstatňuje-li zločin, v Šu 129 b) tr. zák. vyznačený. Tím výslovně vyloučen jest ideální souběh těchto dvou zločinů; čin, tvořící zločin Šu 129 b) tr. zák., nelze současně podřaditi Šu 128 tr. zák. a okolnost, že oběť pachatelova byla nedospělou nebo bezbrannou, přichází v úvahu jen jako okolnost přitěžující. Po stránce té bylo proto zmateční stížnosti vyhověti.

Pokud však zmateční stížnost napadá i odsouzení pro zločin podle Šu 129 b) tr. zák. z důvodů Šu 281 čís. 3 a 5 tr. ř., jest bezdůvodna. Stížnost vytýká, že nalézací soud porušil předpis Šu 151 čís. 3 tr. ř., vyslechnuv jako svědka sotva 4letého chlapce Rudolfa Č-a, jenž v náručí přítomného u soudu otce jen na kladně položené mu otázky, bez souvislého vyličení příběhu, kladně odpovídal, a že vlastně výhradně na tomto svědectví vybudoval své přesvědčení o vině obžalovaného, kdyžť otec Rudolf Č. mohl potvrditi jen, co od svého syna slyšel, a obžalovaný neucudné dotknutí se chlapce vůbec popíral. Než, pokud jde o výslech dětí, není v zákoně vytčena určitá hranice věku, do které by trvala nezpůso-

bilost svědecká. Jest proto na nalézacím soudě, by v jednotlivém případě posoudil tělesný a duševní vývoj dítěte s hlediska Šu 151 čís. 3 tr. ř. a dle toho o jeho svědecké způsobilosti rozhodl (Storch, II. strana 105; Lohsing, strana 316). Že by se byl první soud v tomto případě nebyl zachoval dle této zásady, nevychází z protokolu, jenž též neosvědčuje, že by obhajoba o způsobilosti svědkově k výsledku pochybnosti byla vyslovila a proti němu se ohradila. Není tu proto podkladu pro zmatek čís. 3 § 281 tr. ř. a bylo pouze věcí nalézacího soudu, by posoudil, jak má výpověď svědkovu při svém rozhodnutí hodnotiti.

Čís. 2095.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Rozlišení skutkových podstat přečinu ve smyslu Šu 1 zákona a zločinů §§ 197, 205 a) tr. zák.

Zákonnému předpokladu, že úmysl pachatelův směřuje k tomu, by úplna nebo částečně zmařil uspokojení věřitele (§ 1 zákona), dlužno rozuměti tak, že zlý úmysl musí se vyčerpati v pachatelově snaze zmařiti konkrétní úkon exekuční.

§ 1 zákona nerozeznává, zda se dlužník zbavil majetkového předmětu za úplatu či bez úplaty.

(Rozh. ze dne 19. září 1925, Zm I 329/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 18. března 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se číselně jediného důvodu zmatečnosti dle čís. 9 b) písm. a) Šu 281 tr. ř. a ani věcně nepoukazují její vývody k žádnému z ostatních zmatků, v Šu 281 tr. ř. vyjmenovaných, obzvláště nevytýká se výroku prvního soudu ani výslovně, ani zřetelným poukazem žádná z formálních vad pod čís. 5 tohoto Šu uvedených. Zákonné doličení zmatku čís. 9 písm. a) omezuje se na právní rozbor skutečností, které, jsouce v napadeném rozsudku zjištěny, tvoří skutkový podklad výroku o vině, a, jde-li o stížnost ve prospěch obžalovaného, na dokazování, že souhrn těchto skutečností nezakládá trestného činu, k pravomoci soudu příslušejícího. Pokud stížnost těchto mezi nedbá a beztrestnost skutku odvozuje přímo z výsledků hlavního přelíčení, vlastně výhradně ze stěžovatelovy obhajoby, již doplňuje nepřipustnými novotami, vybočuje z rámce zrušovacího řízení a nelze k ní vůbec přihlížeti. Bezpředmětnými jsou další vývody, že stěžovatel nebyl povinen, ani by své věřitelce oznámil, že má ještě pohledávky, ani aby 20.000 Kč, které si, postoupiv pohledávky, vypůjčil, věřitelce donesl. Neboť napadený rozsudek neshledává přečin maření exekuce, jímž uznává stěžovatele vinným v trpném chování se stěžovatele, v opomenutí sdělení o pohledáv-